

2. Nyt er Stykket om Ikkefornyelse, og med Hensyn til Motiveringen henvises til Bemærkningerne under § 10. Ved første Øjekast kan dette at yde Erstatning for Ikkefornyelse maaske synes at være et Tilbageskridt fra den Bestemmelse i § 10, der indfører Adkomsters Meddelelse paa Aaremaal, medens Næringsloven tidligere som Regel i hvert Fald for Byerne foreskrev Livsvarighed. Men Flertallet af Udvalget mener dog, at en lovhjemlet Erstatningsret, der er passende begrænset (se § 43), netop vil bidrage til, at Ikkefornyelsesretten i Virkeligheden lettere bliver anvendt, idet der dog altid vil være Utilbøjelighed til uden Erstatning at berøve nogen hans Levebrød, selv om Vedkommende kun sidder inde med dette paa Tid eller paa Opsigelse. Og Hovedøjemedet med Indførelse af Aaremaalsadkomster vil desuden, trods Erstatningsbestemmelsen, altid blive opnaaet, nemlig den ved Ikkefornyelse at blive af med misligt drevne Forretninger, idet der netop ingen Erstatning hjemles, hvis misligt Forhold er Grunden til Ikkefornyelsen.

Nogen Hindring mod at benytte Ikkefornyelsen efter dens Hensigt overfor mislige Forretninger vil endvidere den foreslaaede Appelinstant neppe frembyde; tværtimod mener man, at den vil skabe større Tryghed i Anvendelsen af Ikkefornyelsesmyndigheden. Og i det Øjeblik, der opstilles Erstatningsret for enhver Ikkefornyelse af *andre* Grunde end misligt Forhold, er det formentlig ogsaa af den Grund tilraadeligt at skabe en Appelinstant ved Ikkefornyelser paa Grund af misligt Forhold, at Bevillingsmyndigheden derved beskyttes mod den Mistanke, at den kun for at undgaa Erstatningen og ikke som det egentlige Motiv paaskyder misligt Forhold som Grund til Ikkefornyelse.

Til Berølgelse for dem, der endnu maatte nære Betænkelighed ved at faststætte Erstatningsret ved Ikkefornyelse af andre Grunde end misligt Forhold, skal endnu henvises til Bemærkningerne under § 12, sidste Stykke. Saafremt Bevillingsmyndigheden allerede ved Bevillingens Tildelen har den Opfattelse, at den ikke bør meddeles med et vedhængende Krav paa Erstatning i Tilfælde af Ikkefornyelse, saar det Myndigheden frit for at stille sig afvisende overfor en Ansøgning, der ikke paa Forhaand indeholder Afkald paa eventuel Erstatning.

3. Den her indføjede Bestemmelse om Adkomstens Forældelse ved Ikkebrug findes i Lovens § 44, 7de Stykke; men da den ikke er en Overgangsbestemmelse, hører den ikke hjemme der. Bestemmelsen foreslaas dernæst suppleret med en Regel om Forældelse ved Ikkebrug af kortvarige og i Forældelsestiden fornyede Adkomster, samt om, hvad der bliver at iagttage for at hindre senere ulovlig Brug af en forældet Adkomst. Forældelsestiden er i Overensstemmelse med Frederiksberg Bevillingsnævn (Oversigten S. 78) foreslaaet forkortet og ændret fra 3 til 2 Aar.

4. Bestemmelsen om Frasigelse af Næringsadkomsten svarer til Bev. L.'s § 42, 4de Stykke, idet der dog er givet Fitagelsesmulighed for Afgift af stærke Drikke for den, der vel har undiadt at frasige sig Adkomsten, men paa den anden Side heller ikke har benyttet Adkomsten. Som Frederiksberg Bevillingsnævn fremhæver (Oversigten S. 78), kan den gældende Bestemmelse om, at Afgiftspligten vedvarer, saalænge Adkomsten ikke formelt er frafaldet, undertiden virke urmelig haardt.

5te Stykke i Bev. Loven er foreløbig udeladt i Forslaget, da det vedrører Afgiftsspørgsmaalet.

5. Med Hensyn til Adkomstens Forbrydelse — Lovens § 42, 1ste og 2det Stykke — er der kun for Fuldstændighedens Skyld foreslaaet citeret § 35, der hjemler saadan Forbrydelse, og dernæst er Straffelovens § 182 erstattet med Lov Nr. 81 af 30. Marts 1906 § 3, 1ste og 2det Stykke, hvilke Bestemmelser nemlig ifølge sidstnævnte Lovs § 18 har fortrængt Bestemmelserne i Straffelovens § 182.

6. Under dette Nummer er henført 1ste Stykke af den nuværende Lovs § 43 om Ekspropriation, hvilken Ophørsmaade hører hjemme under § 42 saavel som alle andre Ophørsgrunde. Som Motiver til Ekspropriation har man foruden de to i Loven omtalte yderligere nævnet Ønsket om at indføre Syndikatsdrift.

For alle de nævnte 6 Ophørsmaader gælder iøvrigt den almindelige Bemærkning; at Forslagets § 42 gælder, naar intet andet udtrykkelig er sagt, samtlige Næringsadkomster efter »denne Lov«, altsaa ikke blot Beværtning og Gæstgiveri, men ogsaa Handel med stærke Drikke, medens Bev. Loven i §§ 42 og 43 kun omhandler de to førstnævnte Næringer. Det ses nemlig ikke, hvorfor den sidstnævnte Næring ikke skulde være underkastet de samme Regler.

§ 43.

Forslagets første og sidste Stykke er i alt væsentligt enslydende henholdsvis med den gældende § 43, 2det Stykke, 1ste Punktum og med Paragraffens sidste Stykke.